

ШУМАДИНЪА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовић.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врете 5, крайц. за трипугъ.

№ 24.

СМРТНЫЙ СТРА' САМО ЗА ДВАНЕСТЬ САТІЙ.

(продужено)

Чимъ изби сать, као да се на насъ срушише седмѣра небеса. Наеданпутъ и изненада започе бомбарданъ. За ков тренуће седило е друштво као окаменѣно и у самртной тишини. Мени се укочише вилице; руке ми као узете клонуше. Пилеѣи батакъ, кои самъ у уста узео, остаде ми међу зубма заглавлѣнъ. Мой сусѣдъ съ лева, започевши питу сеѣи, застаде съ ножемъ усредь нѣ; сусѣдъ съ десна, кои е печеномъ прасету лимунъ изъ уста почео вадити, тури лимунъ прасету подъ носъ, као да оно одъ стра у несвѣсть непадне. Многе руке съ вилюшкама, на путу већъ одъ танѣира до отворены уста, остадоше у воздуху, као да ѣ е воздухъ невидимъ узицама везао. Нико недише, нитъ се миче ни помиче. Само изъ едне флаше вино, кою е споао еданъ офицеръ, да чапу насѣ, просипало се изъ препуѣне чаше по столу.

Све се то збило у едномъ тренутку. Садъ почеше бубѣви ударати на ларму. Сви поѣпасмо. Сво друштво изаѣ на авлію. Я више мртавъ него живъ поѣо за другима, јошъ единако съ батакомъ у устима, и истомъ баціо самъ га на басамацима Ескулапу на жертву, као оно Сократъ предъ смртъ црногъ петла.

Доѣо моимъ момцима. Према страовитой светлости одъ феѣбра засясе оружіе изъ помрчине. Грмлявина одъ неприятелиски топова и наши са бедемова непрестано е траяла. Преко насъ полетише пламтеѣе кугле. То е была вика, командираѣи и звѣка одъ пушака, да нисамъ нимало сумнао, да неприятели нѣ већъ близу испредъ насъ. Наѣо се, противъ свакогъ могъ рачунаниа, увученъ у средь несреѣе; безъ свакогъ спасенія, заглавлѣнъ у редъ бораца, а одъ едного феѣбра немилостиво осветлѣнъ. Тужно самъ помишляо на удално мое место заклона, одъ коегъ самъ непрекидномъ кишомъ танадскомъ разставлѣнъ быо, све да су ме изъ кумпаніе и одпустили. О Флоку! О Флоку! колько ли уздисая изаѣоше за тобомъ изъ мои прсію усредь бомба и граната!

Признавмъ, да све ово когодъ плаѣливости назвати може; и да право има. Али вала признати, да е юнаштво даръ природе, на кои нека се нико сувише неузда. Онъ е природено свойство као стѣхотворскій женій или талантъ за музику. Мени се чини смешно, иначе честигогъ човека презирати збогъ тога, што незна стихове правити, или што незна на ноте певати. Исто тако не треба корети онога, кои е одъ швайдера истина добыо наредничку альяну, али нѣе добыо одъ природе гранатирскій женій. А то е самномъ тако. Што бы се збогъ погрешке природе стидіо? Јошъ и благодаримъ благой той матери, што е при деленю юнаштва мене слабо уштедрила; ерѣ бы досадъ вальда прободенъ или устрелѣнъ быо. Я и онако нимало нисамъ пріятели убіяниа или гиненя. Кома е то мило, съ мое стране да му е просто; напротивъ мени нека нико не замера читаву кожу, коя и онако нѣе ничія него само моя.

У свету има врло храбры людій, кои се, баремъ они тако веле, одъ смрти нимало небое; кои на неприятелиске баіонете и батеріе иду, као у коло на игру, али се одъ грмлявине смртно плаше и одъ сваке мупѣ стравете. Тако е мени одъ топова и пушака кадъ доѣе до збилъ. Моимъ другарима мора да се звизданъ куглій такоѣе нѣе особито допало. Мило нѣе было никоме. Ипакъ прилично су се владали. Само я, чимъ самъ пламтеѣу куглу надъ главомъ смотрио, одма самъ се уклоніо или сагао. Ерѣ све скоро кугле управо су на мене ишле, и неприятели као да нѣе ктео Бечъ бомбардати, него едино мою невиную особу. И приписуемъ невештини французске артиллеріе, што ме одма нѣе разорила. Ђенерали Берtrandъ и Равелетъ, кои су проклетый оганъ на мене обарали, нису баремъ за овај паръ урнекъ направили.

Радо бы быо изъ авліе отишао, да мене ради цѣла кумпанія у очевидной опасности нестои, само да самъ могао на поштентъ начинъ умагнути, или да самъ знао где бы се склоніо па да самъ сигурни. Я се дакле предадо судбини и стадо се преправляти на неизбежну смртъ; али самъ се свима светцима заклео, да више ни овогъ ни оногъ света войникъ быти неѣу.

Преко насъ прозвучало е много стотина иляда куглій, а нѣе ни едина згодила. То као да е наше юнаке, коима е такоѣе око срца чудно было, наново охрабрило. Неки су

почели и шалу збіяти. Офицери почеше момке уређивати да се даљ ступа. Ваљало намъ є ићи на бедемъ. Капетанъ текъ што ніє изустіо „ступай“.

У истый тай ма паде бомба у авлію и распуче се. Нашъ капетанъ удари о землю. Цела кумпанія нагну бегати. Я потрча тамо овамо, као потеранъ зець незнаюћи куда ћу? Све самъ долазио до зида. У авліи као да ніє было врата. Самъ Богъ зна како миє было и на кою бы страну пошао? Брзо нисамъ могао ништа чинити. Одкудъ бы ми было дисаня? одкудъ снаге да тежку мою особу као перо крећемъ? Ипакъ трбу, кои ми є у тай паръ теретанъ быо, тай ми є животь избавіо. Безъ сумнѣ разлукао бы главу о зидове да ме брдо мое исподъ стомаха ніє свагда одбіяло.

Одскочивши одъ зида, насрнуо самъ на єдну жену, коя є съ децомъ на єдна врата изишла и леденаци исподъ подрума упутила се. На велику срећу дочепана се ићнѣ кецель, и тако мене бедногъ наредника одвуче она као разбієну лађу у пристаниште покоя. Неки мои момци спазише ме, на исты мислїи као и самъ, или по природномъ нагону, или што су за дужность држали за своимъ наредникомъ свуда путемъ чести ићи, брже болъ дођоше замномъ у леденицу.

Ту смо седели бедно и сгрбљиво. Деца су дрекала; жена жукала ми є у лево уво; у десно молюсе Богу єданъ шеширција са бродницама у рукама. Двоица одъ могъ друштва посадише се на мое цеванице, а друга двоица, којима се конакъ ніє допадао, псоваше да се леденица тресла. Мое станѣ, као што сваќ види, зло се поправило. Узъ гадну музику око мене свирало є пуцанѣ изъ топова, прштанѣ кугла, праска одъ црепа, страшанѣ басъ.

Я пакъ, задовољанъ што самъ подъ каменитимъ сводомъ, нисамъ маріо за мое нажуљне ноге и заглунуте уши; нит' самъ се срдіо на нескладне тонове око мене.

Наєданпуть пуче нешто надъ нама; савъ се подрумъ задрма и затресе. Они што су испредъ мене седели, сурваше се одъ стра на мой трбу; они замномъ ударише ме у леђа, а деца главами о моя ребра. Цело самъ мислю да самъ подъ развалинама леденице бедно саранѣнѣ, и почео самъ изъ гласа запевати. Чимъ друштво мое зачу вику свога наредника, а оно поче тако ђеръ жукаати; садъ самъ подлуно быо уверенѣ, да смо заронѣни.

У то неко примѣти, да є кућа надъ нама може быти пала. На ма сви умукнуше и сваќій поче казивати своє мићніє. Я запята є ли се срушио подрумъ? Нико то ніє могао дознати, али є сваќій држао, да є когодъ одъ насъ изубіанѣ и саранѣнѣ. Чимъ се сви читави нађосмо, почесмо мирно о своіой судбини размишляти. Бомбарданѣ пакъ ніє стало него є было све жешће.

У ядвой той пећини вальда самъ читавъ сать провео; тада се простре око насъ неќїй задай на палъвину. Сви се носови у томъ сагласише, да има у подруму дыма, нико незнаде одкудъ є? Али брзо дознадосмо. Седилисмо у запалъной надъ нама куби. Садъ нека сваќ наше станѣ разсуди. Набрзо се димъ накупіо, да смо мислили удавити се. Маалисмо марамама, склапали очи — еръ нико ненађе за добро да изъ сигурногъ нашегъ места изаћемо на кишу одъ куглїй. Я баремъ ни найманѣ нисамъ томе радъ быо. Да само остане животь, па ма се тело мало и надимило. Али найпосле пође димъ тако густъ, да смо се морали рѣшити или да се овде удавимо или да наполю погинемо. Тежакъ случай за савестъ, а нисмо имали кога да насъ научи.

Найпосле отверисмо врата одъ подрума и почесмо болъ дисати. Него уитрисмо.

(свршиће се)

З А Ч И Н И Ц И.

1. Ко много троши а мало заслужує, тай є на пу-ту да пропадне.
2. Съ каквима птицама ко лети, съ таквима быва и уваћенѣ.
3. Свака птица тако пева, како іой є клюнъ нара-стао.
4. Кадгодъ што предузимашъ узми се на умъ, да те кањнѣ неуєде.
5. Ко неиде напредъ, остає острагъ.
6. Добра роба сама се продає.
7. Кадъ стражаръ небди, онда бди крадљиваць.
8. Кола мораю онако ићи, како ій конѣи вуку.
9. Празна кола мораю сврнути съ пута пунима.
10. Што мора быти, на то се брзо склонити вая.
11. Ко првый дође на воденицу, првый и мелъ.
12. Ко при почетку каквога посла размишлява, тай ће одъ нѣга и моћи видити користь.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По гласу „Зваичны новина“ постављенъ є досад. Ра-чуноводитель при Главной Контроли г. Лазаръ Дмитріє-вићъ, по потреби службе за Рачуноводителя Суда Окр. Београдскогъ.

Т У Р С К А.

Цариградска заключеня и подунавска княжества.

Цариградска заключеня у смотреню подунавски княжества (Влашке и Молдавіє) учинила су на єдну часть народне партає у Молдавіи врло неповольно и рѣаво у-печатленѣ те є саставила єдну протестацію противъ исты,

на којој су се више хиљада лица подписали, и подне-
ла е князу Ђики, но князь не ту протестацію уважио.
Князь Стирбей напротивъ, чимъ е приміо актъ цариград-
ски заключеня, саставио е самъ протестацію, коју е одма
20. Фебр. у Паризъ оправіо. У овој су протестаціи све
оне точке обаране, које бы независимости подунавски
княжества опасношћу грозиле. Мы ћемо овде навести
како заключеня цариградски конференція, тако исто и о-
баранъ тѣи заключеня одъ стране княза Стирбея.

Цариградска заключеня.

1.) Почемъ су садашњимъ ратомъ руско-турски у-
говори поништени, зато су оборени и сви органични за-
кони Влашке и Молдавіе, кои су на тимъ уговорима о-
сновани.

2.) Изъ обе земљѣ (Влашке и Молдавіе) быће по-
зване комисіе у Цариградъ, које ће будуће органичне за-
коне речены земаля подъ надзоромъ високе Порте изра-
дити.

3.) После истеченія рока, кои е балталиманскимъ у-
говоромъ постављенъ, одступи ћеду саданъи князеви Вла-
шке и Молдавіе. Порта ће међутимъ наименовати Кай-
макаме, и прида ће имъ турске комисаре за време нью-
вогъ дѣйствованя.

4.) Почемъ се начинъ избора княза опредѣли, има-
ће совѣтъ по три кандидата изъ найодабраніи фамилія
предложити, одъ кои кандидата Порта ће едногъ за кня-
за изабрати.

5.) Князеви ће се поставити за време целогъ жи-
вота и могу се лишити княжескогъ достоинства само
збогъ државногъ издайства.

6.) Князеви ће наименовати министре за све гране
управе. Одъ явны званія быће исклучени само они жи-
тели, кои принадлеже другой народности.

7.) Порта ће старе повластице княжества потврди-
ти и неће се ни подъ каквимъ начиномъ и ни подъ
какимъ видомъ у унутрашнѣи послове исты ме-
шати.

8.) Оба княжества имаће право да изберу агенте
своје при отоманской порти.

9.) Цивилиста (плата) князева быће точно опредѣ-
лена.

10.) Неће се никакво изклучительно покровитель-
ство буди које силе дозволити.

11.) Почемъ нови князеви ступе на владу и почемъ
ново законодавство у животь ступило буде, быће опре-
дѣленъ брой войске, нужданъ за одржанъ унутрашнѣи
поредка и за чуванъ граница. Овај опредѣленный брой
неће се моћи безъ дозволеня портиногъ меняти.

12.) На левой обали Дунава, неће се смети подиза-
ти градови нити устроявати карантини. Воспоставлянъ
овы последнѣи остави ће се благоразушенію обе владе.

13.) Данакъ Султану быће еданпутъ за свагда опре-
дѣленъ.

14.) Странци могу нелокретна добра, набавити, али
ће быти обвезани, да све терете, као и остали жители
княжества носе.

15.) Порезу на непокретно иманъ быћеду сви безъ
разлике подчинѣни, кои га имаю.

16.) Почемъ су княжества саставне части отоман-
скогъ царства, то ће све у явномъ и обштемъ интересу

одъ стране Порте учинѣне наредбе имати обвезателну
силу и за княжества.

Противупримѣчанія княза Стирбея.

Противъ точке 1. — „Заключенъ е неслѣдственно. Ёрѣ
по праву неможе уништаванъ уговорены обвезательства
посредствомъ обадвею уговараюћи страна быти на ште-
ту права и интереса трећега.“

Противъ точке 1. и 2. Ма каквое быле промене, које
органични закони у некимъ своимъ частима, особито о-
ныма, које су политичне природе, садъ потребую, — то
се оне ипакъ мораю точно удесити према интересима,
желаяма и потребама земљѣ, у којој ће се упражнявати,
и према будућности, коју ће исти закони рѣшавати; —
те промене мораю быти предметъ озбыльногъ, дубокогъ
испытываня и зрелогъ саветованя, у смотренію чега мо-
гу се само у дотичной земљѣ, на коју се то односи, до-
вольна расясненя получить. Оне (промене) могу се по-
верити само законою и онако устроенной скупщтинѣ, коя
бы, колико се више може, све интересе земљѣ заступа-
ти могла. А комисія, о којој е рѣчь, и које ни начинъ у-
строєня опредѣленъ не, лицавала бы се сасвимъ овы за-
речену цѣль нужды свойства. Но осимъ свега тога о-
ви органични закони есу еданъ пространый и огромный
зборникъ политичны, административны, финанціалны, цр-
квенны и войнички закона, кои су дѣло многогодишнѣи
рада, т. е. одъ год. 1829. до данасъ. Зарѣ да се дакле о-
во огромно дѣло едномъ повлакомъ пера наеданпутъ по-
ништи, и то само зато, што су неке нѣгове поедине ча-
сти неподпуне, што не одговараю више потребама сада-
шнѣи времена? Али да се нови органични закони на-
праве, нужданъ е многогодишнѣи радъ. Па какву бы
важность и уваженъ имало до тогъ времена доондашнѣи
већѣи унапредъ сасвимъ поништено законодавство? Зарѣ
да се посредствомъ савршеногъ растроєня утврди стал-
на будућность, коя е Власима и Молдавлянима обећана!
И то ће дакле быти зора оны срећны времена, коя ове
несрећне земљѣ, после толики буря, страданя и патеня,
пуно право имаю очекивати!

Противъ точке 3. и 4. — Ту се чуди противословію,
што се Порта, коя све руско-турске уговоре за униште-
не проглашава, барѣ позива на уговоръ балта-лиманскій.
Затимъ се одриче Порти право, да наименоуе каймакаме и
да бира князеви за ове земљѣ. Али и сама изборна си-
стема владателя сматра се као неизцрпимый изворъ своіо
зала овы земаля. Затимъ се при многимъ точкама пока-
зуе ясна намѣра портина, да подкопа самостоятельность
княжества.

Противъ 13. точке. „Примѣчава се, да Порта очевид-
но намѣрава данакъ повысити, будући е овај већѣи е-
дномъ за свагда опредѣленъ быо.“

Противъ точке 16. — Почемъ се разяснява и доказуе
намѣра високе Порте, да подунавска княжества са Тур-
скомъ изедначи, изражава се князь напоследку овако:
„Не вараймо се. Свакій ударъ, кои се даде княжества-
ма, да се болѣ скопча онај ланаць, кои ће ове несрећне
земљѣ тешнѣи съ Турскомъ свезати, имаће за слѣдство
то, да се ове земљѣ баце у паручѣ Русіе. Повестница
прошлости ясно ће вамъ то доказати. Неска се дакле ста-
ранъ саюзы сила извѣсти о ограниченомъ и погрешномъ

смастрано едногь неповѣрителногь и предразсудногь мышлѣня, и нека недозволе, да се княжества погазе и жертвую; ерѣ иначе скоро бы наступило време, у комъ бы се онакови заплети показали, кое су саюзне силе башѣ уклонити хтеле, но кои бы на овай начинѣ сасвимъ неодолими и непобѣдими постали.“

— Ендепандасъ белжъ“ вели: „Князь Калимахи труди се и настоява непрестано, да га приме за посланика при аустрійскомъ дворѣ. Шта више говори се, да ће онъ ићи и у Паризъ, да замоли французскій дворъ за посредованъ кодъ аустрійскогъ кабинета, да га овай за посланика прими.“

— „Осерватор - у триестино“ пишу изъ Цариграда подъ 5. Мартомъ, да су предмети и узроци учестаны министеріалны засѣданія портини слѣдуюћи: 1) Противи се Турска томе, да се Хат-Хумаюнъ стави у уговоръ мира; ерѣ бы се ставлянѣмъ истога подъ гарантію свою сила повредила и подкопала независимость Турске. — 2.) Порта жели, да се пытанѣ о преустроеноу подунавски княжества не рѣши на паризскомъ конгресу, него да то самъ Султанъ рѣши. — 3.) Говори се да е Русія захтѣвала накнаду зато, што враћа Турцыма Карсъ, но да е на ово зактеванѣ дошао изъ Цариграда категоричкій одговоръ: Карсъ или ће се натрагъ вратити или натрагъ отети.

— Истий листь вели да е Омер-паша одъ Султана најболѣ и благоволително примлѣнъ быо.

Цариградъ 5. Марта. Банка ће се овди зацело устроити, само се незна, да ли по плану енглескомъ или ботминдовомъ. — Енглеска войска непрестано иде у Крымъ. Енглези су дали направити за свой рачунъ 800 кола за превозъ. — Ратно министерство наручило е у французской 10.000 карабиля. — Енглеска флота подъ управомъ Хустона Стуарта, вренуће се до кои данъ изъ Малте у црно море. — Генераль Ламармора одпутовао е юче у Крымъ. — Станѣ здравля у войсцы сада е болѣ, у Крыму е време рѣаво и снегъ іоштѣ лежи. — Еданъ паробродъ са справомъ за чишћенѣ Дунава, отишао е са ратнимъ паропловомъ „Куртатолѣ“ у Сулинско ушћѣ. — Графъ Замойски изъ Париза, и генераль Вивиамъ изъ Керча дошли су овде. — Султанъ е свое секретаре Али-Ефендію и Неметь-бея на еданути изъ службе одпустіо.

О досадашнѣмъ станю Севастополя пише „Патри“, да кадѣ бы се овай градъ наново сазидао, да бы укланянѣ развалина готово телико исто коштало, колико и ново зиданѣ. Севастополь е у найстрожіемъ смыслу речи една гомила развалина. Къ томе додае и то, да су Енглези и овомъ приликомъ остали вѣрни свомъ народномъ карактеру; они купую за скупе новце найнезнатнѣ предмете и ствари изъ Севастополя, и чуваю то за споменъ.

РУСИИ.

У Петербургу 8. Марта. — У последной сѣдници географскогъ друштва држао е г. Нѣбовшинъ врло занимљиву и времену сходну беседу, односећу се на трговачкій саобраштай Русіе са средњомъ Азіомъ, Бухаромъ, Кивомъ, Кокандомъ и т. д. Као што се чини расте у реченимъ мѣстима руска трговина, текъ полако и

споро, премда нѣоме управляю неустрашими и вешти люди, и премда се садѣ тамо много манѣ несреће догађаю; него у пређашня времена. Говорникъ е особито вниманіе и позоръ обраћао на ту важну околность, да ће се трговачкій саобраштай и са самомъ Индіомъ започети, чимъ се руска трговина у средной Азіи, Бухари и Коканду утврди и процвета. Одгудѣ се види, да ће се на томъ полю скорымъ временомъ најважнѣи интереси Русіе и Енглеске съубобити и съударити.

У Петербургу 10. Марта. — Овде се свакиъ часъ очекуе долазакъ ратны зароблѣника изъ Карса; као што се чуе, стигло е већѣ у Пензу, прво одлѣнѣ исты, међу којима се налазе и ађутанти генерала Виліама, Леакъ и Томсонъ. Они су учинили тамо велико упечатленѣ и падали су яко у очи. Съ нѣима се врло умодно поступа и тамошнѣ жительство примило е любезно и зове ій у свое куће, гди ће та господа имати прилике, да руски народный животъ изъ ближе познаду; они ће онда по свой прилици многе дооданнѣ предразсуде одбацити. — Ови зароблѣници ће се вренути наскоро у Москву, а затимъ и у Петербургъ.

— Изъ Петербурга являю, да е царъ рускій одпутовао у Финландію. Едне немачке новине являю далѣ, да е ово путованѣ, премда одавно намѣрено, ипакъ садѣ изненада дошло, и да има ту цѣль, да се царъ лично увѣри о тамошнѣмъ войничкимъ одношаніа, о којима се при военымъ савѣтима у Петербургу нѣ до споразумлѣня доћи могло.

У Москви 15. Февраля. — Офицери и войници црноморске флоте дочекани су на свомъ путу у Петербургъ у свима варошима рускогъ царства съ одушевленѣмъ. У Москви дао е трговачкій клубъ за честь офицера флоте едну сайну часть, на којой е трговаць Кокоревъ изговоріо слѣдуюћу занимљиву и знамениту беседу.

„При свымъ овымъ торжествима и частима, кое се у Москви славе за честь храбры морски войника, неотично порађа се мысао, да е руска сила редко кадѣ напредовала у постепеномъ развіаню, него да е ово развіанѣ слѣдовало насданути и у скоку. А овы скокови, ако ій тако назвати смемъ, бивали су свакадѣ у време наше несреће. Мы се тада тесно прилюбимо узъ наше цареве — мы се съ нѣима савршено сѣдинявамо. У доба наше несреће одкріо се у нама нова свойства, мы се узвысимо надъ обичнымъ домашаечъ и кругомъ наши способностей, и мы се онда текъ добро познамо. И у томе лежи права сила Русіе.“

На што су смѣрали сви ратови Русіе? То су была искушенія, кое е божій промисао срцу Руса налагао, то су были гласови, кои су на све насѣ управлѣни были, гласови на кое се са свою страна одзываетъ чуо. Сви мы любимъ Русію, сви оѣмо за ню да се боримо — и кадѣ су те речи остварене, онда е рать престао, и сѣни погинувши повтаравае су намъ у миру непрестано: любите Русію као што смо е мы любили!

Не вели узалудъ пословица већѣ выше одъ 500 година: Несрећа избавиће ме изъ неволѣ! То е света истина. Заръ насѣ нѣ несрећа кодъ Парве и Москве избавила, као и старе наше бѣде, кое су насѣ подигле на степень, кои мы нашою силомъ треба да заузмемо? Іоштѣ викадѣ нѣ насѣ нашъ вѣрный союзникъ: „руска

несрећа,“ изневеріо. То е наша покретна сила, којомъ насъ е Богъ при постанку нашемъ обдаріо, и будући е та снага огромна и велика, зато намъ она дае крила, освѣжава, препорађа и сѣдњава насъ тешић, и води насъ тако напредъ къ развитку и напредку.

За доказъ овогъ срдачногъ сѣдњеня нека служи време, за кое се вы, храбри војници црноморске флоте у нашој средини овде у Москви бавите.

Сила и моћ наше несреће само е нами позната. Она насъ непоражава; него насъ единствено ожалосћава.

Жалость и туга ніе узалудъ свойство и печать руски песама; ти тужни гласови не потресаю намъ душу текъ само случайно.

Доказано е да е животь едне државе подобанъ животу поедини людій. Заръ то ніе најлепше време живота, кадъ мы чувствуемо тугу любви? Мы онда проливамо сузе, мы смо срећни, узхићени, мы постанемо предосторожни и лукави, да насъ нико преварити не може; мы облагорођавамо и узвышавамо нашу душу, мы мыслимо и смышлямо, мы смо жалостни, али мы затварамо и скривамо ову тугу у дубљини наше душе. Русія е подобна едной грдној породици любви и заблюбљены; мы смо зато штедљиви съ нашомъ тугомъ. еръ мы видимо, колика е морална снага и отечестволюбіе у нѣој скривено.

Богъ нека намъ подари миръ, мы га сви желимо, али по намѣрама и желји цара, нашегъ отца. Међутимъ мы смо са свакој случай садъ и свакадъ готови поднети жертву, кое сте насъ вы, храбри војници црноморске флоте, подносити научили.

Живела наша славна и снажна руска несрећа!

— О одношењу Шамиловомъ према Русіи пишу „Бреслауеръ цайтунгу“ изъ Цариграда слѣдуюће:

„После повлаченя турске войске изъ Колхиса (кавказски предѣла Русіе) кое е повлаченъ на черкеска племена дубоко упечатленъ учинило, послао е Шамиль у Тифлисъ едного посланника съ предложенъмъ, да се пређе јоштъ заключено примиріе продужи за читаву 1856. год. — И доиста се яко разгласило, да е Шамилу приликомъ овомъ дано увѣренъ, да може Септембера месеца доћи у Тифлисъ, да прими 200.000 дуката, кою е суму онъ, као што се потврђуе, Септембра месеца прошле године и приміо; а мысли се, да ће онъ донцие за едну јоштъ повећу годишню суму и врховно господарство (суверенство) цара рускогъ признати. Ову промѣну мысли Шамиловогъ произвео е њговъ сынъ, кое е скоро изъ Русіе дошао. (Као што е познато, заробљенъ е овај Шамиловъ сынъ одъ Руса јоштъ као дете, и воспытанъ е у Петербургу, па е лѣтосъ отпуштенъ, да може слободно ићи у свой завѣчай, кое е онъ и учиніо.)

— У Петербургу 6. Марта. — Ђенерал-мајоръ князь Еристовъ предать е одвономъ кавказкомъ корпусу по особытымъ наложима. Брой офицера, кои су реченомъ корпусу придани, тако е великій, какавъ ніе быо никадъ и одтудъ се као може извести, да се Руси, ако и не у закавказнимъ предѣлима, (т. е. са Турцыма) а оно може быти у самоме Кавказу скороме миру не надаю.

— Князу Суварову Италійскомъ, коме е недавно предана главна команда надъ досадашнимъ Сѣверсовимъ

корпусомъ; дата су садъ и права главногъ заповѣдника кавказскогъ одѣлногъ корпуса у ратно време.

— Они офицери кои су у одбѣнню енглескогъ нападаня на Александровскъ у кастриискомъ заливу участвовали, похвални су одъ цара и добили су знаке отличія.

— Царъ е издао еданъ указъ, кои ће мужицима быти одъ велике ползе. Тымъ се указомъ укидаю сва пређашня закона опредѣлена, по којима е господару мужика дозвољно было, да га ако бы овај т. е. мужикъ подигао парницу ради свога ослобођеня, премести у друго окружіе, или да га преда губерніалној власти поради изгнаня у Сибирію, или најпосле да га као рекрута оправи у войску и да тако течай парнице прекине. Одсадъ пакъ неће господаръ свога мужика ни у друго окружіе преместити моћи, докъ се парница првостепенымъ Судомъ не рѣши.

— У Петербургу 8. Марта. — Царъ е выше пута присуствовао при упражненіяма гардејски офицера у бореню съ мачемъ, у пуцаню, яшеню и волтижираню, и быо е съ резултатомъ тій упражненя тако задовољанъ, да е главномъ команданту гардејскогъ и гренадирскогъ корпуса, ђенералу грофу Ридигеру повторително свою признательность а многимъ официрима, нарочито ђенералштабу свое особито задовољство, изявио.

— Много е по новинама говорено о сѣйномъ дочеку и частима, кое су даване у Москви за честь воинства црноморске флоте. Између осталога најзнаменитія е и најзанимљивія едина сѣйна часть, кою су давале најотмѣније госпе, на челу койъ быаше супруга ђенерал-губернера Московскогъ, грофица Агрипина Сакревская. Цветъ рускогъ блатородства и најотмѣниј породња заступанъ е быо на той части одъ госпои. — Грофица Ростопчинъ поздравила е прослављене войнике у стиховима, княгиня Шаховской управила е на њи одушевљивъмъ пламтећу беседу, а княгиня Трубецкой, Червертински, Шчерба-товъ, Лабанов-Ростовски, Солтиковъ, Оболенски, грофица Неселроде и јоштъ многе друге најотмѣније госпое участвовале су у той части и поздравила су отечестволюбіемъ и одушевленъмъ ове прослављене войнике, кои су на томъ сѣйномъ и срдачномъ дочеку свой красны угостителька најтоплие благодарили.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 14. Марта. Сви у околини Париза стануюћи полкови добили су заповѣсть да буду спреми за едну велику смотру. Говори се, да ће на той смотри быти најманъ 150.000 войске. Полкови, кои долазе изъ далека, становаће на четири дана у селима оближњи департамента.

— Кадъ су приликомъ новогъ пописа войске префекти путовали по департаментима, изишао е тай неповољанъ резултатъ на видикъ, да они предѣли, гди жители одъ фабрика живе, ни близу прописный брой за войну способны людій нису дати могли, напротивъ окружіа чисто земљдѣліемъ занимаюћа се, дала су подпуный брой и то све здраве и снажне младиће.

— Али-паша чиниће у теченю Априла мѣсеца за честь цара едне сѣйно торжество. — 13. у вече быо е

кодъ министра финансіе сыйный балъ, на комъ су и сви пуномоћници участвовали.

— По званичнымъ извѣстіямъ брой Француска сада 35.931.032 католика, 480.507 калвина, 267.825 лутерана, 73.975 еврея и 30.000 жителя, кои су разни други исповѣданія; скупа дакле брой Француска 36,783.339 жителя.

— Данасъ (14. Марта) дигла се царица Француска првый путь после пороѣая изъ кривета.

„Ост-дайче постъ“ пише слѣдуюће: Еданъ Францускій официръ изъ Крима явля, да е Француска войска одъ Юлія мес. 1854. г. до Юлія 1855. г. имала слѣдуюће губитке. На бойномъ полю погинуло е 12.000 людій; одъ рана помрло е 7000; као неспособны осакаћени послати су 25.000; одъ колере и ердоболъ помрло е 60.000, — свега 105.000 людій, изузимаюћи оне, кои су последњи 7 месецій погинули и помрли. Али продужава даљ официръ — мы то не ставлямо у новине као вы, него кажемо само 20.000. Вы Енглезі дознаете врло много о вашој войсци, а мы врло мало.

Парижъ 12. Марта. Оно што разне новине о дѣланю комисіе и подкомисіе (у кое су се пуномоћници подѣлили), пишу, не можемо јоште ни потврдити ни оповрћи. Едино о чему васъ ногу увѣрити то е: да еданъ одобръ састављенъ, кои сачинява и у редъ доводи трактате будућегъ мира. У прекучерашнемъ засѣданію поднесенъ е планъ тога одбора, по коме ће се уговори израдити, и быо е прегледанъ и одобренъ. У првой или найдалъ у другой идућој сѣдниці бы ће све тако готово, да ће се већ моћи подписати. Лордъ Кларендонъ спрема се већ да иде у Лондонъ. Тако исто и грофъ Буль скоро ће у Бечъ поћи. Заключеный миръ причиниће свуда у народу велику радость, али као што се чини, пуномоћници кои заключаваю миръ нису задовольни. Између рата и мира нису могли они за садъ, ништа друго осимъ мира избрати; извѣстно е то, да е Аустрија сасвимъ незадовольна, Енглеска јоштъ выще; исто тако Сардинія и Турска незадовольне су, но свака та држава незадовольна е изъ свои собствены особиты узрока, и Русія може быти даће се моћи сасвимъ задовольнити. Хоће ли такавъ миръ дуго траяти видићемо. Русія и Француска све се већма една другой приближую. Грофъ Орловъ непропушта ни найманю прилику съ коіомъ бы могао пріятельство Француской указати, исто тако Францускій дворъ и свакій Французъ понаособъ показую свою искрену оданость спрамъ тога вѣштогъ заступника моћне Русіе. — Удовица славногъ рускогъ дипломата Поцо-Диборго, коя овде у Паризу живи, намѣрава кадъ се заключи миръ, еданъ врло сянъ балъ правити, кои ће у сыйности своіой све друге балове, кои су овде одъ неколико година давани превазиди. — Изъ свега се ясно увиђа да руска дипломатія свой Француской желъи на сусреть иде, и тые полаже темель каквомъ може быти случайномъ будућемъ саюзу између ова два велика народа. Као што изъ поузданы извора чуемъ, Русія ће за любовь цара Наполеона како се миръ заключи наставити своя званична сношенія и са Сардиніомъ, коя су јоштъ одъ оны догађая 1848. год. прекинута; и на последку и то може быти истина да ће Русія правительство шпанске краљице Изабеле припознати. Мора свакій признати да

е руска дипломатія врло добро извѣштена о Наполеону, и да врло мудро иде онымъ путемъ кои ће е къ цѣли довести.

Ост-дайче постъ“ доноси намъ слѣдуюћу анекдоту о цару Наполеону. 5. Марта као на данъ пороѣая царичина при царской трапези было е више лица, између кои и Канробертъ, Боске, Маньянъ и Ваянъ. После вечера устаде царъ наедануть и рече. „Я видимъ, да су ваше чаше празне, подайте нека се напуне. Я ћу садъ одну здравицу да напиемъ.“ Сви су мислили, да ће царъ у здравль царице и сына пити, али царъ почне овако напјати. „У здравль Канроберта и Боске!“ Обоица нису знали о своемъ узвишено на овай великій степень и были су врло тронуты. Боске мал' ніе пао у несвесь и мал' ніе са столице пао.

РАЗНЕ НОВОСТИ.

Како енглеске тако и проче новине саобштаваю, еданъ јоштъ нечувеный али ипакъ истинитый догађай. У вароши Кеглею у Енглеской умрѣо е овы дана некій Енглезъ именовъ Шерпъ, кога се чудноватой одважности цела околина одъ много година диви и чуди. Онъ е быо залюбљенъ у едну девојку, и већ е быо уговоріо да се венча съ њоме, кадъ наедануть њговъ отаць заузме се противу тога брака и недозволи му се вѣнчати, „Светъ за мене нема выше никакве дражести и живота!“ повиче Шерпъ, и тугомъ свладанъ, оде у свою собу, и — вальда узедѣ пушку те се уби? — Ніе, овъ нехтеде учинити то што су хиляде залюбљены пре њга учинили, онъ е учиніо сасвимъ нешто ново, што нико до сада ніе учиніо, и кое само еданъ Енглезъ учинили може. Шерпъ дође у свою собу, легне у постелю, и сасвимъ равнодушно каже: да ће целогъ свогъ живота у своіой постелји лежати. Ко е то могао вѣровати? — Али онъ одржи свою рѣчь, и ніе никако устаяо изъ свогъ кривета, и тако е живіо 49. и словомъ велимъ четрдесеть и деветъ година. За цело то време быо е само едануть неколико дана болестанъ, а иначе свагда е имао врло добаръ апетитъ, изгледао е здравъ и тако одебляо да е последнй године 208. фунтій (око 123. оке) быо тежакъ. — Текъ 8 дана предъ свою смръть почео се тужити да нема апетита. Онъ е умрѣо у своіой 79. години. Садъ кадъ е умрѣо изъ своіо оближньи предѣла гомилама врви светъ да види тога чудноватогъ човека. — Многи веле, да се Шерпъ венчао са своіомъ девојкомъ, небы ни тако дуго живіо ни тако одебляо, тай њговъ анѣо одавно бы му животъ прекратіо.

— Одъ некогъ времена по Тиролской и по горњой Аустрији иде една смирена калуѣрица и купи милостивно за основанъ заведенія у Вестфалии за „воспитанъ мале сиротне католичке деце.“ Она е была свуда како у монастырима гдѣ калуѣри живе, тако и у оныма гдѣ су калуѣрице, врло лепо примана и обдарена. Кадъ та скромна калуѣрица изъ Пустентала дође у Линць и еданъ парохъ намести е кодъ свое сестре у квартиръ, пронађе се, да та претворна калуѣрица ніе ништа друго него еданъ младъ момакъ, кои е, у хальинама смирене калуѣрице, чиніо разна злоупотребленія. Како га познаду, онъ одма почне бегати у Триестъ, а оданде да бежи у Турску. Но буде уваћенъ. Кодъ њга е наћено 6. хиляда фор. сребра. Онъ е већ затворенъ. (Преса).

ПОЛИТИЧНИЙ ПРЕГЛЕДЪ.

„Пресса“ доноси намъ слѣдующій уводный чланакъ:

Оно што су изъ Париза позвали Прайску да и она участвуе у конференціама, преокренуло е рѣшительно те-чай ствари не само источногъ питаня, него целе европ-ске политике. Тай догађай, кои е одъ найвеће политичке важности прешао е готово и непримѣненъ. Премда су и енглеске и французске новине тай догађай безъ особи-те свое позорности пропустиле, ипакъ неможе нико од-рећи, да е заключенъ мира было текъ онда осигурано, кадь е грофъ Валевскій берлинскій кабинетъ на конфе-ренціе позвао и кадь е Прайска истый позивъ примила. Одма после тогъ позива седіо е Мантайфель и грофъ Хацфельдъ у паризкимъ конференціама. Ко е то пре 5. неде-ля могао мислити, онда, кадь су Прайску французске и ен-глеске званичне и незваничне новине (збогъ тога што е нѣ-на политика за време рата Русіи была наклоњна) изъ сабора велики сила изключивале. Ко е могао мислити да една држава, коя е за време докъ су се друге изъ петны жила упиняле да непријателя савладаю, мирно се-дила, и сада у рѣшителномъ тренутку исте онакве пол-зе има, на ков само рать водеће силе право имати сме-ду? Ко бы напоследку пре краткогъ времена могао ка-зати да ће Прайска на истомъ степену са другимъ сила-ма стояти и у овимъ сада догађаима еднакъ упливъ има-ти? О чему су найбільи политици сумњали, то се заоста догодило, и по томе вредно е таквомъ обртаю политике у темель завирити. Подъ изговоромъ да Прайска подпи-ше уговоръ одъ 1841. год. сѣли су заступници те вели-ке нѣмачке силе за асталъ конференціа у Паризу. Али тай изговоръ неможе задовољити онога, кои дубль о данашњой ствари мисли.

Онъ и неотично сваћа и пронађе важно значенъ о-вогъ догађая и испитуе дубль и удалъне нѣгове основе. Позивъ на Прайску, да участвуе у конференціама неће му се чинити онда единствено као некій миръ олакшава-юћій међудогађай у источномъ питаню, него као поче-такъ нове мреже политичкогъ уплива у Европи, а може быти као почетакъ и новы савеза.

Мы се нисмо дали никадъ варати и заслепити одъ обштегъ увераваня, како е енглеско-французскій союзъ тврдь и неразрѣшимъ; еръ мы смо добро знали, да при свимъ званичнимъ хвалама, при свомъ увераваню при-яательства и при свимъ узаямнымъ учтивостима и изяви-ма наклоности овы народа ипакъ никадъ Енглезъ Фран-цузу, а исто тако ни Французъ Енглезу у срцу міо бы-ти неможе. Мы се дакле нетребамо ни найманъ чудити, што енглеска пресса (енглески листови) садъ до Бога виче на свога союзника, што га осуђуе као издайника, и што прориче, да ће союзъ западны сила краткога ве-ка быти. Источный овай рать быо е за вештогъ и да-ровитогъ цара французскогъ свакадь средство за сасвимъ друге цѣли, него што су енглеске. Еръ чимъ е онъ по-сведочіо предъ Европомъ надмоііе и претежность фран-цузскогъ оружія, и чимъ се задовољило народномъ по-носу и славолюбію французскогъ народа, одма су морали политике тилѣрйскогъ и лондонскогъ кабинета раздвои-тисе, и свака своимъ правцемъ поћи. Енглеска е на исто-ку имала велике матеріалне интересе и цѣли, напротивъ Французска имала е само чисто моралне цѣли. Ове су моралне цѣли осваивѣмъ малаковске куле постигнуте, и

зато меће Французска свой мачъ у корице, съ тврдомъ намѣромъ, да миръ заключи. Енглеска е на паризке кон-ференціе послала свое пуномоћнике сасвимъ преко вождъ и съ незадовольнымъ срцемъ, и садъ у очи мира има до-иста подпуно право, што вели, да е она издана и пре-варена, еръ се енглескимъ интересима нѣ готово на най-манъ задовољило.

Петробуршкомъ кабинету припада та слава и заслу-га, што е онъ овай дубоко іошь сакривеный раздоръ на-зирао и провидіо, но нарочито томе може се приписа-ти, што е Русія тако наеданпуть пристала на онаква у-словія мира, коя е она донде тако постоянно одбащивала, као неслажућа се съ нѣномъ чести и достоинствомъ. И-сто тако могли су сви они, кои су таинствене прегово-ре конференціа пазльвивимъ окомъ пратили, одма после првы сѣдница примѣтити, да се Русія Французской знат-но приближила, а напротивъ да е положай енглески пу-номоћника много незгодній и неповольній постаю. Грофъ Орловъ и Грофъ Валевскій одма су се у свима точкама сагласили и врло лако споразумели, а напротивъ се гла-сало, да се лордъ Кларендонъ на свахта теже скланяо. И то е већъ у тако великомъ степену терано, да е еданъ парискій дипломатъ осамъ дана после започеты конфе-ренціалны сѣдницарекао, да бы миръ већъ заключенъ быо, кадь бы га сама Французска и Русія заключавале. Одкуда долази дакле ово приближаванъ, кое е грофъ Ор-ловъ тyme посведочіо, што е онъ првый быо, кои е у тилѣрйе дошао, да цару Наполеону честита рођенъ царев-ица? То е единствено дѣло државне мудрости цара На-полеона, кои е све користи енглескогъ саюза изцрціо, и кои садъ нове пробитачніе савезе тражи; то е такође и дѣло петробуршкы политике; коіой е яко за тимъ ста-ло, да Французску, прву войничку државу, у коіой іошь има засады понайвише освятелны тежня, на свою стра-ну превуче и одъ Енглеске одцепи. Но после Енглеске нема за Французску природніегъ союзника него Русія, еръ у саюзу съ Русіомъ понижтава (неутралище) Французска сву важность средиъ Европе, и осигурана е одъ нападаа средиъ Европе на Райну.

Природно е дакле было, да су Французска и Русія, ков су државе на конференціама у маньини быле, свою важность подрепити морале, ако су хтеле продрети са политикомъ, коіой су се одма на првой сѣдници Еngle-ска и Аустрія противиле. Зато е грофъ Орловъ одма пр-вога дана предложіо, да се Прайска на конференціе по-зове, кое е предложенъ доцнѣ и одъ грофа Валевскогъ усвоено и наипосле подъ видомъ уговора одъ 1841. го-дине и одъ осталь на конференціама участвующихъ сила одобрено. И садъ дакле седе прайски пуномоћници у конференціалной сали у Паризу и рѣшаваю у друштву и споразумленю са Французскомъ и Русіомъ велико дѣ-ло мира

После заключеня мира, кадь Французска у саюзу съ Русіомъ будућа европска питаня претресала буде, текъ онда покажаће се подпуно и у целомъ пространству сво значенъ овогъ приближаваня, кое е слѣдовало из-међу сѣверногъ и западногъ цара, и коегъ е приближена природно слѣдство было увлаченъ Прайске у нѣнове ин-тересе; по томе е врло вѣроятно, да ће после заключе-ня мира настати читава поворка новы заплета, коихъ се

течай и коначь, никако предвидити неможе, почемь се опасностей, коє бы нѣной будућности грозити могле са-ново источно питањь пренесе у европско и почемь су везомь сѣверногь и западногь царства.

Све є то за садь текь у клицы, али у данашнѣ време развіаю се оваке клице врло брзо, и крайнѣ є време већь да се остала Европа чува и предохрани одь

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 44 кр. за банке.

Цванцигери: 103%.

О Г Л А С И.

Стецышта се отвараю:

1. При Суду вар. Београда, надь целымь покретнымь и непокретнымь иманьмь поч. Тодора Андреевича — Парце —, до 6. Априла.

2. При Суду Окр. Ужичкогь, надь целымь покретнымь и непокретнымь иманьмь поч. Тея Евгеневича изь Пожеге, до 2. Априла.

3. При Суду вар. Београда, надь целымь покретнымь и непокретнымь иманьмь поч. г. Стевана Книћанина, Совѣтника, до 6. Априла.

Продаваће се на явной лицигаціи:

1. У Врбици, Среза Ясеничкогь ок. Крагуєвачкогь непокретна добра Танаска Тодоронића, 5. 6. и 7. Априла.

2. У Почковини, Ср. и окр. Крушевачкогь, непокретна добра Вуице Милошевића, 9. 10. и 11. Априла.

Миладинь Митровић изь Ћуприє, Живко Кујунџић изь Валѣва, Станое Радоевић иначе Шунда изь Белогь Поля, Окр. Валѣв. проглашени су за распикуће.

(1—3) Судь Окруж. Гургусовачкогь обзьяноє свакоме кога се тиче, да є на основу 199. §. грађанскогь поступка судейскогь стецыште надь целымь покретнымь и непокретнымь иманьмь почив. Миліє Аранђеловића и нѣвогь сына г. Лазара Аранђеловића быв. Проток. интаб. отворено; и зато се сваки, кои бы што одь почивши ма коимь правомь тражити имао, овимь позыва, да се до 9. дана мѣсеца Априла 1856. године, са своимь потраживаньмь и доказима, коє о томе има, Суду овомь пріяви; ерь у противномь случаю Судь ће массу ову по пріявлѣнымь и оправданнымь тражибинама расположити, и свакога, кой бы што у исту массу положить имао, безь призьрѣнїа на нѣгово неприявлѣно право, по коме бы онь што одь умрши примати имао, на исплату принудити.

Изь засѣданїа Суда Окр. Гургусовачкогь.

№ 1082. 13. Марта 1856. у Гургусовцу.

(3—3) Судь Окружїа Гургусовачкогь обзьяноє свакоме кога се тиче; да є на основу 199. §. грађанскогь поступка судейскогь, стецыште надь целымь покретнымь и непокретнымь иманьмь почившегь Благоя Јовановића изь Гургусовца отворено; и зато се сваки, кои бы што одь масе ове ма коимь правомь тражити имао, овимь позыва, да се до 2. дана мѣсеца Априла 1856. год., са своимь потраживаньмь и доказима, коє о томе има, Суду овомь пріяви; ерь у противномь случаю Судь ће массу ову по пріявлѣнымь и оправданнымь тражибинама расположити, и свакога, кой бы што у исту массу положить имао безь призьрѣнїа на нѣгово неприявлѣно право, по коме бы онь што одь почившегь прїимати имао на исплату принудити.

№ 834. Изь засѣданїа Суда Окр. Гургусовачкогь.

(3—3) По рѣшенїю Суда ово-окружногь одь 11. Марта пр. 1855. год. № 12.747 имаю се сва непокретна добра Маринка и Јована Ђурђевића изь Мајора Обштине Шабачке у атару Мајорскомь постоећа, имено 2 нѣвє у потесу одь 15 дана чисте ораће земль у 26 # цес. прецьнѣне, една земля подь баштомь са 200 ком. дрвета шльива, прецьнѣна, 12 # цес., едань забрань одь 10 дана орања, прецьнѣнь 20 # цес. една нѣвива одь два дана орања 5 # ц., и друга нѣвива такође у 5 # ц. прецьнѣна, едань кућный плаць одь 3 дана орања, на коме кућа одь дрвеногь матерїала са прочимь мањнимь зградама и до 600 комада дрвета шльива постои, икон є у 40 # ц. прецьнѣнь, и наипосле, една ливада у потесу одь две носе траве у 4 # ц. прецьнѣна за рачунь исплате извѣстны нѣговы дугова, кои су на истымь добрама интабулирани 19. 20. и 21. дана наступаюћегь месеца Априла т. г. средствомь явне лицигаціє разпродати, и ономе трећїй и последнїй дань лицигаціє после подне у 4 сата по ев-

ропейски уступиги, кои за такова найвише готовы новаца дати обећа.

Продаю ову дакле горєзложено добра речены Ђурђевића, Началничество Окружїа Шабачкогь пастовнимь доставля до оближега знаня съ тимь, да сваки онаи, кои бы одь исту добра што купити желїю, речены дана у Мајору овданнѣ обштине быти и при лицигаціи присутствовати има.

На реченимь добрама именованы Ђурђевића постое слѣдуоће интабулаціє и то:

I. Кассе пупиларне Суда Окруж. Шабачкогь за 27 # цес.

II. Петра Куртовића изь Шабца за 25 # ц.

III. Крсмана и Перише Ђукановића изь Мајора 17 # ц. и 9. цв

IV. Алексе Тодоровића изь Шабца за 600 гроша. чар.

У кући г. Алексе Симића на Сави остає едань празань дућань одь идућегь Ђурђева-дня; кои бы га имао волю подь кирїю узети, нека се ради погодбе пріяви у кући г. Алексе Симића. (1—3)

(6—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаемь изь слободне руке и то до Ђурђева дне т. год., ако ий до реченогь дана не продамь, да љу ий одь идућегь Ђурђева дне подь кирїю. И у единомь и другомь случаю ко има волю некъ се самномь споразумь.

Никола Гоксїћ
Архиварь и Регистраторь Совѣта.

Подписаннїй продає свою кућу на теразїама постоећу одь слабогь матерїала, коя лежи до куће г. К. Магариновића и коя износи са кућомь и празнимь плацемь 12, у зачелю 6, а у дужини 26 фатїй. Ко жели ову кућу купити, нека се погодбе ради прїяви

Стояну Андреевићу
у истой кући.

Умолявамь г.г. скупителѣ предупснїка на „Исторїю Славенски Прага“ да ми имена предупснїка што пре послати изволе, како бы се при краю кнїиге печатати могла. У Београду 20. Марта 1856

Др. Никола Крстић
Професорь.